

4. Rzeczone zrezygnowanie z góry i w sposób ogólny z jakiegokolwiek kontroli może spowodować znaczące zakłócenia w prawidłowym funkcjonowaniu wspólnego systemu podatku od wartości dodanej. W szczególności narusza ono zasadę neutralności podatkowej, która zakazuje odmiennego traktowania w zakresie poboru podatku od wartości dodanej podmiotów gospodarczych, które osiągają takie same obroty. Każde odstępstwo od zasady skutecznego stosowania i pobierania podatku od wartości dodanej jest bowiem równoznaczne z istotną niekorzystną sytuacją dla przedsiębiorstw włoskich oraz przedsiębiorstw z innych państw członkowskich, które podlegają ogólnym przepisom o podatku od wartości dodanej. Odstępstwo takie stanowi ponadto poważne naruszenie określonej w motywie czwartym szóstej dyrektywy zasady „uczciwej konkurencji” na wspólnym rynku.

⁽¹⁾ Dz. U. L 347, str. 1.

⁽²⁾ Dz. U. L 145, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 4 kwietnia 2007 r. — SAVA i C. Srl, SIEME Srl, GRADED SpA przeciwko Mostra d'Oltremare SpA i in.

(Sprawa C-194/07)

(2007/C 140/21)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SAVA i C. Srl, SIEME Srl, GRADED SpA.

Strona pozwana: Mostra d'Oltremare SpA i in.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 1 dyrektywy Rady 89/665/EWG ⁽¹⁾ z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, w wersji zmienionej przez dyrektywę Rady 92/50/EWG ⁽²⁾ z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącą się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi należy rozumieć w ten sposób,

iż sprzeciwia się on temu, aby zgodnie z prawem krajowym odwołanie od decyzji udzielenia zamówienia mogło zostać wniesione indywidualnie przez zaledwie jednego z członków stowarzyszenia ad hoc nieposiadającego osobowości prawnej, które to stowarzyszenie jako takie uczestniczyło w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego i które nie uzyskało owego zamówienia

⁽¹⁾ Dz.U. L 395, str. 33

⁽²⁾ Dz.U. L 209, str. 1

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 6 lutego 2007 r. w sprawie T-23/03 C.A. S. SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 16 kwietnia 2007 r. przez C.A.S. SpA

(Sprawa C-204/07 P)

(2007/C 140/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: C.A.S. SpA (przedstawiciel: D. Ehle, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 lutego 2007 r. w sprawie T-23/03 ⁽¹⁾;
- uwzględnienie żądań wysuniętych w postępowaniu w pierwszej instancji; ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji w celu rozstrzygnięcia sprawy co do istoty;
- uwzględnienie wniosków w przedmiocie środków organizacji postępowania, przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w pismach z dnia 28 stycznia 2003 r., 4 sierpnia 2003 r. i 11 sierpnia 2003 r.;
- obciążenie pozwanej w postępowaniu w pierwszej instancji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swojego odwołania wnosząca odwołanie podnosi dziewięć zarzutów, w oparciu o które uważa ona sporny wyrok za błędny:

W **zarzucie pierwszym** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie uznał, iż do wyłącznej właściwości władz tureckich należało ustalenie czy wydane przez nie i okazywane przy odprawie przywózowej świadectwa przewozowe A.TR.1 były „prawdziwe” lub „fałszywe” czy też „prawidłowe” lub „nieprawidłowe”. Wnosząca odwołanie uważa, że w przypadkach, gdy istnieją wystarczające i rozstrzygające obiektywne przesłanki, iż właściwe organy celne państwa wywozu dopuściły się nieprawidłowości podczas wydawania świadectw przewozowych (przekazanie formularzy, stempli, podpisów) oraz przy odprawie wywozowej towarów na podstawie tych świadectw, organom celnym przestaje przysługiwać wyłączna właściwość. Późniejsze wyjaśnienia przedstawione przez władze tureckie dotyczące świadectw przewozowych nie mogą zostać uznane za wiarygodne i ostatecznie rozstrzygające.

W **zarzucie drugim** wnosząca odwołanie poddaje krytycznej ocenie stanowisko przyjęte w zaskarżonym wyroku dotyczące zakresu prawa dostępu do dokumentów oraz prawa do obrony przysługującego stronie skarżącej. Prawo dostępu do dokumentów nie może dotyczyć jedynie tych dokumentów, na podstawie których Komisja, zgodnie z jej decyzją wewnętrzną oraz jej uzasadnieniami, wydała zaskarżoną decyzję. Prawo dostępu do dokumentów obejmuje także wszystkie pozostałe poufne i jawne dokumenty, które mogą mieć znaczenie dla faktycznej i prawnej argumentacji wnoszącej odwołanie w zakresie oceny okoliczności faktycznych.

W **zarzucie trzecim** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji obarczył ją całkowitym ciężarem dowodu co do okoliczności faktycznych uzasadniających „szczególną sytuację” w rozumieniu art. 239 kodeksu celnego oraz art. 905 rozporządzenia wykonawczego. Wnosząca odwołanie uważa, że w pewnych przypadkach ciężar dowodu ulega odwróceniu lub, co najmniej, złagodzeniu. W żadnym wypadku na wnoszącej odwołanie nie spoczywa ciężar udowodnienia niektórych okoliczności faktycznych, na które się powołuje, mających miejsce w państwach trzecich (w niniejszej sprawie w Turcji), które mogą i powinny zostać ustalone w optymalny sposób przez Komisję lub Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) w ramach możliwości przysługujących tym instytucjom. Dotyczy to także okoliczności faktycznych, które wchodzą w zakres działań Komisji oraz na które ma ona wpływ.

W **zarzucie czwartym** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie — również w świetle nałożenia na nią całkowitego ciężaru dowodu w wydanym przez niego wyroku — nie zarządził środków organizacji postępowania, o które wniosła wnosząca odwołanie, w szczególności w zakresie przeprowadzania dowodów. Propozycje przedstawienia dowodów zostały natomiast odrzucone jako pozbawione znaczenia.

W **zarzucie piątym** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji dokonał błędnej interpretacji i kwalifikacji w świetle prawa przedstawionych dokumentów oraz okoliczności faktycznych i przesłanek, przedstawionych przez wnoszącą odwołanie, które wskazywały na udział władz tureckich w wydawaniu (rzekomo) „fałszywych” (lecz w rzeczywistości „nieprawidłowych”) świadectw przewozowych A.TR.1. Skutkiem

tego Sąd Pierwszej Instancji doszedł do błędnych wniosków prawnych. Sąd również nie wziął zupełnie pod uwagę zasadniczych okoliczności faktycznych jasno przedstawionych przez wnoszącą odwołanie.

W **zarzucie szóstym** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji nie uznał za błąd Komisji faktu iż Komisja nie zwróciła się do Komitetu Celnego i Rady Stowarzyszenia.

W **zarzucie siódmym** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji nie uznał jej uzasadnionego interesu w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej w części decyzji Komisji w odniesieniu do konkretnego świadectwa przewozowego A. TR.1.

W **zarzucie ósmym** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo nie dokonując oceny zasady słuszności i ryzyka w danym przypadku. Sąd nie uznał w związku z tym, że przyjmując nawet, iż świadectwa przewozowe A.TR.1 były fałszywe, w świetle rażących naruszeń, których dopuściły się władze tureckie oraz Komisja, niesłuszne byłoby, biorąc pod uwagę stosunki między podmiotami gospodarczymi i organami administracji, gdyby dopuszczono, aby wnosząca odwołania będąca podmiotem gospodarczym poniosła szkodę, której nie doznałaby gdyby zostały podjęte prawidłowe działania.

W **zarzucie dziewiątym** wnosząca odwołanie kwestionuje sporny wyrok w zakresie, w jakim uznaje on, na podstawie art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego, w oparciu o przedstawione i ustalone okoliczności faktyczne, że władze tureckie nie brały czynnego udziału w wydawaniu oraz korzystaniu z 32 świadectw A.TR.1 stanowiących przedmiot niniejszej sprawy.

(¹) Dz.U. C 82, str. 30.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Beroep te Gent (Belgia) w dniu 19 kwietnia 2007 r. — Postępowanie karne przeciwko Lodewijkowi Gysbrechtowi i Santurel Inter BVBA

(Sprawa C-205/07)

(2007/C 140/23)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Beroep te Gent (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Lodewijk Gysbrechts i Santurel Inter BVBA